Szabó Csaba

A DIABOLIZÁLT ÁLLAM

„A csokorba kötött magyart szétbontjuk, és éles késsel ferdén visszavágjuk. Kivétel a fásszárúak, mert azokat törjük vagy kalapáccsal zúzzuk. (…) Az összement magyart a savó leöntése után túrónak használhatjuk…”

Esterházy Péter: *Így gondozd a magyarodat!*
(Hangjáték, 1991)

A magyarság évezredes kárpát-medencei életében nem voltak olyan időszakok, melyek során természeti-földrajzi-éghajlati okok gátolhatták a megtelepedett népesség gyarapodását. Nem volt a terület szűkös eltartó képessége miatti ökológiai nyomás, amely a rassz fejlődését természeti eredetű kényszerek hatálya alá helyezte volna, mert a Kárpátok-karéjozta élettér kellően tágas és rendkívül gazdag volt az élet és a kultúra kibomlása számára.

A magyarságot a pusztai nomád, íjfeszítő népekre jellemző pompás rassztulajdonságai – melyekről a kortárs bizánci császár elsők között tudósított –, az optimális természeti adottságok és a kellően jól irányított állama Európa vezető népeinek sorába emelték és tartották hosszú évszázadokon keresztül. A 16. század elejétől a kor két világhatalmával szemben vívott háborúkkal és szabadságküzdelmekkel jelentkező extrém erejű és időtartamú történelmi-társadalmi nyomás már nem tette lehetővé a megkevesbedett, kivérzett rassz kvalitásainak visszaállítását.

A rassz, azon belül különösen a vezető társadalmi csoportok 19. század második felének az *éthosz*t mételyező liberalizmus és az állam irányításába ágyazódott szabadkőműves háttérhatalom (a korabeli „mélyállam”) hatására bekövetkező meggyengülését mutatta, hogy az első világháború katonailag sikeres megvívása után a magyarság kedvező hadászati helyzetben sem volt képes megvédeni nemzeti szállásterületét. Szemben azzal, ahogyan a magyaréval erős analógiákat mutató történelmi körülmények között a testvéri törökség megtette: elutasítva a számára megalázó és a nemzeti létét veszélyeztető békediktátumot, hősies és nehéz küzdelemben „kiharcolta” nemzeti államterét, a törökség jövőjét megalapozó életterét. A magyarság a nagy háború befejeztével a Károlyi/Kun-féle nemzetellenes erők áldozatává válva képtelen volt megvívni a maga nemzeti államtere megteremtését szolgáló háborúját. Trianon elsősorban a magyar rassz hanyatlásának következménye, 1918 késő őszén mindenekelőtt a rassz esszenciája, a „hős” hiányzott, akinek helyébe furakodott a történelemformálás lehetőségére régóta váró „antihős”, a kártyacsaták és orgiák bajnoka. A degenerált, vérrokonoktól származó, a nemzetközi háttérhatalom ágenseként tevékenykedő Károlyi hatalomra jutása szimbóluma és indikátora a tradicionális uralmi körök lezüllésének, ahogyan

Kemal pasa hatalomra jutása is indikátora volt a török rassz és felelősségtudat vezérelte, áldozathozatalra kész politikai osztály és tisztikar kiválóságának.[1] (A török elit az 1920-as évek elejétől a világ egyik legsikeresebb nemzetépítő teljesítményéről adhat számot: a törökség – a magyarságéval hasonló induló értékről – a jóval mostohább természeti feltételek ellenére mára hat-hétszeresére növelte lélekszámát, gazdasági és katonai ereje pedig közvetlenül a legnagyobb hatalmaké mögött van. A törökség jövőbeli távlatai még szédítőbbek: a volt külügyminiszter és miniszterelnök, Ahmet Davotoğlu a 21. század második felére 150 milliós törökséget prognosztizál, amikorra a magyar populáció lélekszáma 4 millió alá zuhan. A két testvéri rassz két különböző állam – a nemzetépítő török, illetve a második világháború után a magyarság gyötrésére-sorvasztására-kifosztására szerveződő, diabolizált magyarországi állam – irányítása alatt különböző utat járt be: azonos induló értékről az egyik tizenötszörösére növelheti populációméretét, miközben a másik megfelezi azt. A demográfiai széttartás 150 év alatt harmincöt-negyvenszeres!) A Károlyi alternatíváját jelentő, egy honvédő háború megvívásának megszervezésére képes és kész Tisza István előre megtervezett, tömeglélektani szempontból tökéletesen időzített, a nemzeti elitre bénító hatással járó, célzott likvidálása a magyarság maradék eminenciájának hatalomra jutását előzte és akadályozta meg. Tisza és Kemal szembeötlő fizikai hasonlósága a két rassz kivételes kvalitásainak és közös ősökre visszavezethető egységes vérvonalának hű tükörképe. Mintha apa és fia – vagy fivérek – lennének. Tisza (és Musztafa Kemal) kötelességtudattól izzó tekintete, szuggesztív arca és daliás termete szinte megköveteli az összevetést az úgynevezett „fordulat évét" követő hetven év közönséges külsejű, gyakorta lombrosói ábrázatú, aljas nézésű, a romlott kromoszómákat korcs, gnóm és ortopéd példányokban látványos halmozódásban hordozó, ugyanakkor az államférfiúi nagyság, méltóság, úriemberség legkisebb jelét sem mutató magyarországi állami vezetőivel. Ezért állíthatjuk, hogy 1947–48 nemcsak politikai-ideológiai, de antropológiai-esztétikai-etikai értelemben is éles cezúrát jelent az ország és az állami vezetés történelmében.

„A magyarságot a pusztai nomád, újfeszítő népekre jellemző pompás rassztulajdonságai (…), az optimális természeti adottságok és a kellően jól irányított állama Európa vezető népeinek sorába emelték és tartották hosszú évszázadokon keresztül."

A két világháború közötti időszak erőteljes keresztény-konzervatív hangsúlyokkal rendelkező állama, a nemzeti és szociális eszme közéleti-egyházi képviselete, nagy formátumú, helyenként államférfiúi kvalitású politikusai és karizmatikus főpapjai, intakt, nemzeti elkötelezettségű tisztikara, népi értelmisége, az erre épülő magyar mélyállam „hálózati szerveződése" és a kedvezővé vált nemzetközi környezet a magyar rassz regenerálódásának esélyeit teremtették meg a húszas-harmincas években, egészen a negyvenes évek derekáig.

1.

Ezt a folyamatot törte meg az ország megszállt területté válása, idegenek uralma alá kerülése 1945-től. A kommunista (marxista-leninista) ugyanis ateista, radikálisan anacionális,

[1] Musztafa Kemal Atatürk szabadkőműves volt, ami minden bizonnyal összefüggésben állt a törökök kedvező első világháború utáni pozíciójával. E tény azonban nem változtat annak igazságtartalmán, amit a szerző az eddigiekben és a továbbiakban ír. *(A szerk.)*

antitradicionális, identitása szerint a proletár nemzetköziség keretei között szerveződő, társadalmi azonosságtudata alapján idegen, a magyar sorsközösségen kívül álló. (Ugyanez a kontinuus „idegenség" mondható el a rendszerváltozás rendszerének uralkodó ideológiájáról – a liberalizmusról – és annak helyi rezidenseiről is.)

Magyarországon a második világháború után hatalomra kerülő, a magyarságra rátelepedett, a magyar államot hatalmi céljai szolgálatába állító, lealjasító, intézményeit megszálló és leigázó, hivatásos felforgatókból, izgága, gyökértelen entellektüelekből és a társadalom söpredékéből rekrutálódott, híveit és örökletes tagságú tagjait nómenklatúrában nyilvántartó, diabolikus hatalom működésének talán legfontosabb rejtett funkciója a „nemes" magyar nemzet rassztulajdonságai – szabadság és igazságvágy, hősiesség, természetes intelligencia és szépség, mellérendeltségen, a „ne hódolj és ne hódíts" szakrális parancsán alapuló világfelfogás, megőrzött vitalitás – érvényre jutásának módszeres gátolása. A magyar mint rassz társadalmi nyomás alá helyezése, megbélyegzése, szolgai, önfeladó, öngyűlölő, behódoló viselkedésre való áttenyésztése – szilaj természetű, büszke, dacos, önérzetes, „úri-szittya" teste és lelke betörése.

Ezt célozhatta a már 1956 júniusában a világon kivételesen korán bevezetett és példátlanul liberális abortuszszabályozás, majd az azóta több mint 6 millió – éves átlagban százezer – magzati élet elpusztítása. Az élet kibomlásának, pompába öltözésének, ékítettségének, azaz a rassz természetes kiválogatódásának akadályozása, s ezzel a magyarság erkölcsi, szellemi, fizikai gyengítésének, a rassz hanyatlásának előidézése. (A rassz fogalma alatt Spengler elsősorban *éthosz*t, erkölcsi, szellemi kiválóságot és nem zoológiát/biológiát ért.) A művi terhességmegszakítás korlátok nélküli engedélyezése annak ellenére bekövetkezett, hogy a népesség regenerálódása, a születésszám háborút követő emelkedése nem érte el a sem a háborút elszenvedett nyugati, sem a szovjet blokkba tartozó országok átlagértékeit (döntően az állam által eltűrt illegális abortuszok 1945 és 1954 közötti rendkívül nagy száma miatt), miközben a terület eltartó képessége, elsősorban élelmiszer-termelő potenciálja nemcsak a kontinensen, de világviszonylatban is a legnagyobbak közé tartozik.

A magyarországi diktatúra e tekintetben megnyilvánuló, a szocialista országok körében, de az egész világon is példa nélkül álló „liberalizmusa" – amit csak a „politikailag korrekt" beszéd nem nevez népirtásnak, és csak a „politikailag korrekt" állam nem torol meg büntető hatalmával (ellentétben például a bélyeghamisítás módszeres üldözésével) – a megfogant életek közel felét – 1959 és 1973 között több mint felét (csupán ebben a másfél évtizedben három milliónál több magzat életét) pusztította el, ami demográfiai hatásában csak ahhoz hasonlítható, mintha a szülőképes korú nők felét/több mint felét sterilizálták volna. Összehasonlításul: az USA-ban a magyarországihoz képest több évtizedes késéssel, csupán az ezredfordulóra állt elő az a helyzet, hogy *„a terhességek 30 százaléka valamelyik abortusz-klinika műtőasztalán ért véget."*[2] A liberalizmus mintaállama, az USA csak az 1960-as évek óta engedélyezi, ám súlyos indikációkkal az élet művi elpusztítását. Ezek száma, a magyarországinál az idő tájt húszszor nagyobb népességű országban, mindösszesze – ahogy Buchanan írja – 6000 volt évente, és csak 1970-re érte el a korábbi magyarországi 200 ezres számot! A vizsgált periódusban az ezredfordulóra átlagosan 25–27 magyarországnyi népességű Egyesült Államokban 40 millió művi

[2] Patrick J. Buchanan: *A Nyugat halála*. Budapest, 2007, Gede Testvérek Bt., 36. o.

terhességmegszakítást végeztek, a magyarországinak mintegy hétszeresét – a teljes népességhez vagy a szülőképes korú női népességhez viszonyított arányaiban kevesebb mint a negyedét. Ha a liberális USA népesedéspolitikája érvényesült volna Magyarországon 1956 óta, akkor a magyarországi állam 1,4–1,6 millió abortuszt engedélyezett volna, és a magyar rassz számára megszülethetett volna legalább 4–4,5 millió magzat, és e magzatok magzatai – mára összesen 7–8 millió ember –, ami arányait illetően megegyezne a saját rasszát pompába öltöztető, etnikailag homogén, katolikus lengyelség második világháborút követő népesedési teljesítményével. A népirtás szolgálatába állított, szélsőségesen liberális abortusz szabályok által előidézett társadalmi nyomás erejét jól bizonyítja, hogy azok az európai béke hat évtizede alatt a magyarság számára nagyobb életerő-veszteséget – a pszichés károsodás mértéke, a kultúra és a rassz kibomlásának akadályozása nehezen számszerűsíthető – okoztak, mint az elmúlt 1100 év összes háborúja, szabadságharca, forradalma és világháborúja együttesen. A magyar élet elvesztése oly mértékű, mintha a magyar hadtörténelem legnagyobb katonai veszteségével járó doni katasztrófa 60 éven keresztül minden esztendőben megismétlődött volna.

A népesedés világtörténelmében vélhetően példa nélkül álló jelenség, hogy egy populáció fél évszázad alatt a saját felnőtt népessége számával megegyező számú magzatot pusztítson el „állama" jóváhagyása alapján.

Ez azonban ezért történhetett meg, mert az állam nem egyszerűen engedélyezte a magzatölést, de stimulálta azt. Az állami szervek és a média által katalizált nyelvi szuggesztiókban (az abortusz *„Mint egy foghúzás!"*, *„Kicsi, vagy kocsi?"*, várandósság helyett *„terhesség"*, magzatölés helyett *„magzatelhajtás"*) is megjelenő, a magzat „elvetetéséhez" szükséges lelki diszpozíciókat kialakulni segítő – hipnózisszerű – társadalmi nyomás megdöbbentő hatékonyságát mutatja, hogy a magzati élet elpusztításában leginkább részes, 1930 és 1980 között született, mintegy négymillió nő majd mindegyikére közel két megfogant, de kioltott élet jut, annak ellenére, hogy ezen női korosztályok tagjai – főleg a falvakban, kisvárosokban élők – családjukban tradicionális valláserkölcsi nevelésben részesültek és nagy részük ártatlanságát megőrizve kötött házasságot, melyben a megfogant magzataik felét megszülték, másik felét hagyták elpusztítani. (A statisztikai adatok szerint ezekben az évtizedekben az egy nőre jutó megfogant életek átlagos száma 4 illetve 5 volt.) Az állam azonban nemcsak sugalmazta a magzatok elpusztítását, de a keletkező bűntudat feloldozását is elvégezte azzal, hogy az évezredes erkölcsi parancsok negligálása mellett újrakódolta a bűn társadalmi képzetét: az erkölcstől elválasztott új, diabolikus morálban a magzatölés nem volt már bűn, csak egy kicsit kellemetlen, ám jelentéktelen, szükségszerű és többször megismételhető egészségügyi beavatkozás (*„Mint egy foghúzás"*). Az engedélyezési eljárással a hatóság levette a bűn terhét a nőkről azzal, hogy a beavatkozást lényegében alanyi joggá tette – bűnné vált ugyanakkor a munkakerülés vagy a terményrejtegetés. A magzat dehumanizálása, az engedélyezési eljárás és a kompenzációként kilátásba helyezett *„kocsi"* egyaránt a várandós nők bűntudatának elfojtását, kiiktatását, ezzel az eljárás megismételhetőségét, rutinírozhatóságát, a magzatölés iparszerűvé tételét szolgálta. A modern diabolikus állam a kocsival, a modernség szimbólumával kísértette meg, értékrendileg az emberi élet fölé helyezett dolog vetített képével jutalmazza – jelenleg is – a teremtményt elpusztítani hajlandó nőt. Az állam ezzel az aktussal nemcsak a megszületendő életet pusztította el, de az erkölcsi rendre és

annak talapzatára, a hagyományra, s mindezek hordozójára, a nemzeti közösség kohéziójára is halálos csapást mért. Kívül esik a standard emberi aljasság értelmezési keretein – közvetlenül diabolikus lehet – az, ami az emberi magzatot a szuvas foggal azonosítja: ez a szuggesztió magát a Teremtést veszi célba, azt degradálja, s az egyéni és társadalmi tudat manipulálásával változtatja a magzatölést egy bármikor megismételhető egészségügyi prevenciós tevékenységgé. Egyetlen fókuszált közigazgatási határozatával a tradicionális világ szakrális univerzumának szinte teljes hálózatát: a családot, a nemzetet, a jó erkölcsöt és a hagyományt, az ezeket egybeszervező szeretetenergiákat és ezek állandó áramlását volt képes (szét) roncsolni és blokkolni a diabolikus hatalom. A magzatölés nemcsak a biológiai élet elpusztítása, de az emberi sors megsemmisítése is. A megölt magzatok sorsnélkülisége az egyetlen valódi és drámai sorstalanság. (Annak a hatalomnak, amely már hatvan évvel ezelőtt – amikor a világban e tekintetben még tradícióba ágyazott erkölcsi rend uralkodott és szigorú abortusztilalom volt hatályban – kitalálta a *„Mint egy foghúzás"* vagy a *„Kicsi, vagy kocsi"* formulákat, a *par excellence* aljassága évtizedek múlva visszaköszön Antallnál a *„Tetszettek volna forradalmat csinálni"*, Hornnál a *„Na és?!"* vagy Orbánnál az *„Oszt jónapot!"* megfogalmazásokban. Valamennyi szimptomatikus mondat a végletekig romlott cinizmust, distanciálást és amoralitást, a felsőbbrendű tudat krakéler gőgjét, a lelkiismeret teljes hiányát jelzi. E pszichikus diszpozíciók legfontosabb közös sajátossága a magyar sorsközösségen kívül állásból, annak lenézéséből, lekezeléséből, degradálásából fakad.)

Sokat elárul a magyarországi állam valódi természetéről, hogy – habár a népirtás (genocídium) megelőzése és ennek büntetőjogi üldözése tárgyában 1948 decemberében nemzetközi egyezmény született, melyhez Magyarország is csatlakozott, és amit 1955-ben törvényerejű rendelettel ki is hirdettek – a honi büntető jogalkalmazás nem ismer példát e tárgyban, és eme elkövetési magatartással kapcsolatosan indult büntetőeljárásra, jóllehet a Btk. hatályos törvényszövege a népirtás egyik alakzatáról a következőképpen rendelkezik: *„Aki valamely nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport teljes vagy részleges kiirtása céljából (…) olyan intézkedést tesz, amelynek célja a csoporton belül a születések meggátolása (…), bűntettet követ el, és tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő."*

„Az állam azonban nemcsak sugalmazta a magzatok elpusztítását, de a keletkező bűntudat feloldozását is elvégezte azzal, hogy az évezredes erkölcsi parancsok negligálása mellett újrakódolta a bűn társadalmi képzetét".

A törvény büntetni rendeli az előkészületet is, midőn kimondja: *„Aki népirtásra irányuló előkészületet követ el, bűntett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő."*

A magyarországi büntetőjog a bűncselekmény fogalmi ismérveit az alábbi definícióban rögzíti: bűncselekmény az a szándékosan vagy – ha a törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli – gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra és melyre a törvény büntetés kiszabását rendeli.

A fogalom központi eleme a társadalomra veszélyesség – aminek hiányában nincs bűncselekmény. Ami pedig az eljárásjogi aspektust illeti, büntetőeljárás csak bűncselekmény gyanúja alapján indítható.

Ha 1956 után 6–7 millió magzat megölését engedélyezte az állam, és ez sem individuális szinten nem ütközik a büntetőjogba (ebben a vonatkozásban a magzatelhajtás büntetőjogi tényállásába) – hiszen nem jön létre bűncselekmény, ha az arra illetékes állami szerv a

terhességmegszakításnak hívott (mintha a megszakítás után valamely későbbi időpontban újra lehetne indítani a „megszakított" életet) magzatölést engedélyezi –, sem társadalmi szinten nem ütközik a büntetőjogba (vagyis nem lehet szó népirtásról 6–7 millió magzat megölése esetében sem) – mivel a jogalkalmazó szervek több mint fél évszázada változatlan valóságértelmezése szerint 6–7 millió magzat megölésének engedélyezésével és ilyen tartalmú (jog)szabályok megalkotásával senki nem tett *„olyan intézkedést, amelynek célja a csoporton belüli születések meggátolása"* –, akkor a jogalkalmazó szervek megítélése szerint nincs szó bűncselekmény gyanújáról, mert nincsen szó társadalomra veszélyességről. Bélyeghamisítás esetén van társadalomra veszélyesség, ennek gyanúja esetén indul büntetőeljárás, 6–7 millió magzat engedélyezett elpusztítása esetén nincsen társadalomra veszélyesség és nem indul büntetőeljárás.

„A népirtás szolgálatába állított, szélsőségesen liberális abortusz szabályok által előidézett társadalmi nyomás erejét jól bizonyítja, hogy azok az európai béke hat évtizede alatt a magyarság számára nagyobb életerő-veszteséget okoztak (…), mint az elmúlt 1100 év összes háborúja, szabadságharca, forradalma és világháborúja együttesen."

Egy konkrét népirtásra vonatkozó büntetőjogi tényállással (feljelentéssel) kapcsolatban a jogalkalmazó szervek csak az alábbi indokok alapján zárhatnák ki az eljárás megindítását vagy lefolytatását:

– az abortuszt engedélyező intézkedésnek nincsen a születések gátlására irányuló speciális célja és objektív irányultsága, mert a születések gátolása (gátlódása) nem szándékos, az véletlenül, esetlegesen, váratlanul, előre nem láthatóan áll elő;

– a terhességmegszakítás engedélyezése és elvégzése nem intézkedés, nem jogilag szabályozott eljárás illetve cselekmény;

– az abortusz nem gátolja a születéseket a csoporton belül;

– a magyarság nem csoport (szaporodási közösség).

Túl azon, hogy a fenti „érvek" kívül esnek az emberi gondolkodás vagy közvélekedés általánosan elfogadott peremfeltételein, és a jog valóságos uralma esetén nyilvánvalóan elfogadhatatlanok lennének, szükséges megjegyezni, hogy a magzat elpusztítása (a kodifikátor erkölcsi színvonaláról árulkodik és diabolikus szuggesztiót jelez, hogy a „magzatelhajtás" kifejezést alkalmazza, amely a magyar nyelv szabályai alapján – a *Magyar Értelmező Kéziszótár* szerint – pejoratív kifejezés, az „elhajtás" elsőleges jelentése állatok más helyre terelését jelenti) az individuum szintjén ugyan nem lesz bűncselekmény (ha az engedélyezésre feljogosított szerv engedélyezi azt), ám a népirtás nem individuális jelenség, nem az abortusz egyedi elkövetésével kapcsolatos magatartás, hanem a populáció természetes szaporodásának mesterséges gátolása, ezért csak a társadalom szintjén értelmezhető, mely esetben a magzat elpusztításának „engedélyezettsége" nem lehet bűncselekményt kizáró ok. A népirtás gyanúját tehát nem zárja ki az egyes abortuszok engedélyezettsége és jogszerűsége, hanem alátámasztja azt, hiszen az engedélyezés mint jogilag szabályozott eljárás jogalkotást feltételez és jogalkalmazást is, tehát intézkedést az állam részéről. A nemzetközi büntetőjogi egyezmény idézett normatartalma magát a magzati életet védi, azt kell, hogy védje. Ugyanis éppen azzal szolgálja, és csak azzal szolgálhatja a csoportnak mint szaporodási közösségnek a védelmét, hiszen a magzati élet megvédése a csoport mint szaporodási közösség megvédésének feltéte-

le – ezért rendeli büntetni azokat, akik olyan intézkedést tesznek, amelynek célja a csoporton belüli születések meggátolása. A magyarországi jogalkalmazó szervek gyakorlata azonban 1956 óta változatlanul az, hogy nincs szó bűncselekményről, nincs szó népirtásról, nincs szó magyarirtásról. Ahogyan hosszú évtizedeken keresztül nem indult büntetőeljárás az '56 ősz–téli Kossuth téri, vagy a mosonmagyaróvári, vagy a salgótarjáni tömeggyilkosságok miatt, nem indult büntetőeljárás a magzatgyilkosságok állami felelősei ellen sem.

Annak ellenére sem, hogy az elkövetés célzatossága könnyen alátámasztható azzal, hogy az állam szervei teljes körű statisztikai adatok birtokában voltak minden megelőző év művi terhesség-megszakításainak megdöbbentő számairól. Ennek ellenére évtizedeken keresztül hatályban tartották a jogszabályt, ami csak úgy lehetett, hogy a jogszabály eleget tett a jogalkotó céljainak, a születések gátolásának. A célzat, mint a szándékosság privilegizált alakzata – amikor az elkövető magatartásának következményeit nemcsak előre látja, de kívánja is (és nem csak belenyugszik a következményekbe) – azért lehet az elkövető tudatának valós tartalma, mert a jogalkotás teleologikus tevékenység, amely eleve valamely célnak alárendelten zajlik. Ez pedig feltételezi, hogy a jogalkotó szubjektív tudatában is létezzen a születések gátolásának tudattartalma (egyenes szándéka), amely azután jogszabályban illetve hatósági engedélyekben objektiválódott, majd a művi terhességmegszakításokban jutott érvényre, és ezekre illetve születésekre vonatkozó adatokban csatolódott vissza a jogalkotóhoz.

Habár a büntetőjogi felelősségre vonás feltételei fennállhatnak, az állam nem indított eljárást saját maga – vezetői, kormányai ellen –, emiatt azután bírói jogértelmezés sem történhetett. Az állami szervek jogértelmezése töretlen, és teljességgel független attól, hogy az országban népi demokrácia vagy polgári demokrácia van-e, hogy 1990 óta a 17. olyan esztendő kezdődik, amelyik tartama alatt a magyarországi kereszténydemokrácia kormányzati hatalom birtokában van, és a 29. év, amelyik tartama alatt a keresztény egyházak szabadon tevékenykedhetnek, hirdethetik Isten Igéjét, védelmezhetik az élet szentségét.

A terhességmegszakítás, a magzatölés engedélyezése volt az a faktor, amely a magyarságnak mint szaporodási közösségnek a populációméretét döntő módon határozta meg az elmúlt hat évtizedben. A populáció mérete pedig azért kulcskérdés a rassz kvalitásai szempontjából, mert ez az a tényező, amely az úgynevezett mutációs ráta mellett a genetikai diverzitás – mely az előző sorok szóhasználatában, mint a rassz ékítettsége, pompája jelenik meg – legfőbb szabályozója. A populáció növekedésének akadályozása rontja a genetikai sokféleséget, ami gyengíti a szaporodási közösség adaptációs képességét s vele a rassz kvalitásait. Az élet virágzás, növekedés, kibomlás, kiáradás – ennek szisztematikus gátolása a rassz szándékos lerontása.

Korszakos művei egyikében Spengler hangsúlyozza, hogy *„Bármely erős rasszhoz nemcsak a kimeríthetetlen születés utánpótlás tartozik hozzá, hanem az erős kiválogatódás is”*.[3] Elegendő számú születés és erős kiválogatódás hiányában a rassz degenerálódik. *„A gyermekekben szegény házasság nemcsak a rassz mennyiségi jellemzője, hanem mindenekelőtt annak minősége ellen is irányul. Amire egy népnek szüksége van, az az, hogy a népet vezető kiváló embereket kiválasszák. Olyan kiválasztásra van szükség, amilyet az angol gyarmati szolgálat és a porosz katonatiszti testület – valamint a katolikus*

[3] Oswald Spengler: A döntés évei – Németország és a világtörténelmi fejlődés. In uő: *Válságok árnyékában*. Budapest, 2013, Noran Libro, 320. o.

egyház is – kiépített magának, amikor is kérlelhetetlenül és pénzre vagy származásra való tekintet nélkül csakis az erkölcsi magatartást és a nehéz helyzetekben való helytállást engedte érvényesülni. Mindez azonban lehetetlenné válik, ha a meglévő emberanyag sehol sem emelkedik az átlag fölé."[4]

A valláserkölcsi nevelés üldözése, az úgynevezett szocialista erkölcs (sok tekintetben az istenellenes, diabolikus liberális erkölcsi felfogás folytatója illetve előhírnöke) propagálása a társadalom erkölcsi züllesztését, az erkölcsi züllesztés – elsősorban a női erkölcs normatartalmának átkódolása – pedig a *„test és lélek egységes magatartásban való egyesülésének"* (Spengler) gátolását, a születések számának csökkenését, a rassz keveredését, az pedig a rassz diszharmóniáját, leromlását, nivellálódását okozza. A vallási szokások azon keresztül, hogy hatnak a túlélési esélyekre és a szaporodás lehetőségeire, befolyásolják az adott populáció genetikai állományának megoszlását, mivel a *„vallások kijelölik az egyének számára, hogy kikkel házasodhatnak, következésképpen kikkel szaporodhatnak, és ez befolyásolja a közösségi génkészlet tartalmát."*[5]

Az új hatalom ágensei a második világháború után rendkívül rapid és sokkszerű változásokat generáltak a társadalmi reprodukció valamennyi szegmensében, az életmódban, mobilitásban, a népesség földrajzi eloszlásában, *„ezen keresztül a mortalitás- és fertilitásmintázatokban, amelyek azután befolyásolták a természetes szelekció működését."*[6]

2.

Az állami hatalmat hét évtizeddel ezelőtt megszerző, ideológiai/törzsi, hálózati szerveződésű, a magyarnak maszkírozott közjogi uralmi szerkezet mögött a „mélyállami" hatalomszerkezetet üzemeltető nómenklatúra mindkét faktorral – mind az abortusz korlátlan lehetővé tételével, mind (már 1945-től) a társadalmi nevelési mintáival, a szociokulturális miliő brutális átalakításával – egy rendkívül hatékony és nehezen kivédhető programozással olyan magatartásra kondicionálta a társadalmat, amellyel az saját rassztulajdonságai ellen fordulva, azok módszeres pusztítását hajtotta és hajtja végre saját magán, azzal, hogy lecsökkent (nem növekedett) a populáció mérete és leromlott a szelekció működése. Valószínűsíthető, hogy nemcsak a hátrányos ökológiai, de a hátrányos társadalmi változások következménye is ugyanaz lesz: *„a hátrányos (maladaptív) változások egy negatív* feed back*et indítanak be (…), a fiziológiai kondíció romlása és végső soron a csökkent termékenység és túlélés formájában"*,[7] anélkül azonban – és ez a kétféle „nyomás" közötti döntő különbség lehet –, hogy a hátrányos ökológiai változásokat követő korrekciós és stabilizáló hatás magától értetődően és szinte azonnal érvényesülhetne.

Lehetséges tehát, hogy a populációra lényegesen nagyobb veszedelmet jelent egy akár viszonylag rövid ideg tartó hátrányos társadalmi változás, politikai-kulturális-ideológiai nyomás, mint amekkorát jelent egy ökológiai-természeti nyomás. Alapvetően azért, mert a társadalmi nyomás (pszichózisgyártás, kulturális minták, jogszabályok hátrányos megváltoztatása, represszió, anyagi javak elvétele stb.) velejárója az anyagi erőforrások szipolyozása mellett a szellemi, mentális-morális erőforrások, szeretetenergiák kivétele, kiszívása is – ami arra utal, hogy

[4] Uo. 321. o.
[5] Bereczkei Tamás: *A génektől a kultúráig. Szociobiológia és társadalomtudomány*. Budapest, 1991, Gondolat, 218. o.
[6] Uo. 219. o.
[7] Uo. 198. o.

a társadalmi nyomás sokkal veszélyesebb, kivédése pedig kevésbé lehetséges, mint az ökológiai nyomásé. Az a populáció, amelyik erőforrást veszít a reá nézve hátrányos társadalmi változás/nyomás miatt, egy másik populáció számára zsákmánnyá, ellenséges erő forrásává válik. Főleg, ha az ellenséges erő maga a modern állam, illetve sajátjaként üzemelteti ezt a modern államot, és amely elől nem lehet olyan könnyen elmenekülni, mint egy áradó folyó elől, vagy kiszáradó-sivatagosodó területről elvándorolni és újraszervezni az életet.

A hátrányos társadalmi változások után tehát egyáltalán nem biztos, hogy (spontán) korrekciós és stabilizáló folyamatok indulnak be, inkább egy elhúzódó, diffúz agonizálás valószínűsíthető. A létező szocializmus negyven éve után következő elmúlt harminc év éppen ezt a tételt igazolja: Magyarországon sem korrekció, sem stabilizáció nem történt. A magyarság erőforrásainak elpusztítása/kiszívása nemcsak a szocializmus négy évtizede alatt, de a kapitalizmus három évtizede alatt is, mindösszesen tehát hét hosszú évtized óta háborítatlanul és töretlenül folyik, sőt, az erőforrásvesztés – különösen a tőkejavak vonatkozásában – az utolsó három évtizedben fölgyorsult, ami azt is jelzi, hogy a társadalmi nyomás tekintetében nincs különbség a „diktatúra" és a demokrácia között, pusztán a társadalmi nyomás technológiája változott: a jelenlegiben kevesebb represszív és több manipulatív elem van. Másképpen fogalmazva: a magyarországi „rendszerváltó" demokrácia a jelen tekintetben ugyanazokat a hatalmi viszonyokat reprodukálja, és ugyanazokat a magyar rassztulajdonságokat helyezi nyomás alá, mint tette azt Károlyi és Kun, Rákosi, Révai, Kádár és Aczél állama.

A kiindulási periódusban – 1945 és '48 között – a mindössze 8,5–9 milliós populáció genetikai készletének megoszlását, a rassz rezervoárját a fentieken kívül jelentősen befolyásolta a Szovjetunióból – hadifogságból, *málenkij* robotból – haza nem került, legalább 3–400 ezer, jellemzően fiatal vagy középkorú férfi elvesztése, a negyedmilliós német nemzetiségű népesség deportálása, a hozzávetőlegesen ugyanennyi középosztálybeli vagy a szellemi-társadalmi elithez tartozó személy elüldözése vagy likvidálása a negyvenes-ötvenes években.

„Ha a liberális USA népesedéspolitikája érvényesült volna Magyarországon 1956 óta, akkor a magyarországi állam 1,4–1,6 millió abortuszt engedélyezett volna, és a magyar rassz számára megszülethetett volna legalább 4–4,5 millió magzat, és e magzatok magzatai – mára összesen 7–8 millió ember".

A rassztulajdonságokra mért újabb csapás 1956 volt: a „csinált" forradalom után az országot elhagyó, 200 ezresre becsült, nagyobbrészt tizen- és huszonéves, családalapítás előtt álló menekült, köztük kiemelkedően sok extra tehetségű fiatal. Az évi átlagban 3 ezer fő körüli disszidens, és legalább ugyanennyi életének önkezével véget vető személy (az elmúlt hét évtized alatti 220–250 ezer bevégzett öngyilkosság fejezi ki talán a leginkább a hatalom ördögi tudását, amelylyel képes a vele szembeni agressziót/gyűlöletet szublimálni és átfordítani a társadalom tagjai önmaguk elleni agressziójává), aki nemcsak a különböző rendszerek illuzórikus politikai közösségeiből, de a magyar társadalom szaporodási közösségéből is eltávozott.

Bő évtized alatt – 1945 és '57 között – a népesség jellemzően legmagasabb rasszminőségét hordozó hetede-nyolcada, a reprodukciós korban lévő népesség negyede-ötöde került ki a magyarországi társadalmi-nemzeti élet lehetőségéből. Részben ezek a folyamatok, majd az

Tisza István (1861–1918)

abortuszliberalizáció, illetve szociokulturális tényezőként a tradicionális kulturális mintázatok nemzetietlen metodikát követő átkódolása miatt nem következhetett be a „nemes" magyar nemzet újjáéledése (ami viszont valószínűleg végbement a „nemes" lengyel nemzet esetében, vagy a cseheknél és a szlovákoknál, mely népek szocializmusa – a magyarországival ellentétben – nemzeti[bb] volt). A nemzeti hagyományok, a vallási és kulturális tradíciók rendkívüli fontosságú társadalmi funkciója, hogy *„stabilitást és folytonosságot nyújtanak egy közösség tagjainak. Ezek a befolyások olyan erőket képviselnek, amelyek hatására az egyének rendelkezésére álló kulturális változatok közül azokat választják ki, amelyek összhatásukban megnövelik túlélésre és szaporodásra irányuló képességeiket. Ennek következtében a kulturális szinten működő folyamatok a biológiai értelemben adaptív formákat rögzítik és tartják fenn generációk hosszú során keresztül."*[8]

A hagyomány megtöri, de legalábbis enyhíti a társadalmi nyomás erejét, s ezzel meghatározó módon járul hozzá, hogy a populáció megfelelő mentális és biológiai kondíciókkal legyen képes túlélni a hátrányos társadalmi változás keltette károsodásokat és perturbációt. A lengyel, szlovák vagy cseh nemzet sokkal eredményesebben őrizte meg hagyományait – ezért kevesebb károsodás érte a saját nemzeti/szocialista állama által kifejtett társadalmi nyomás évtizedei alatt –, mint amekkora a magyarságot érte a nemzetgyűlölő szocialista állam uralma alatt. Jól illusztrálja a cseh-szlovák, a lengyel és a magyarországi szocializmus különbözőségét az állami szimbólumok sorsa. Magyarországon a rákosi rendszer szovjet mintájú címert kényszerített a nemzetre, ezzel szemben a lengyel nép teljes

[8] Uo. 192. o.

egészében, a cseh apró és bizarr korrekcióval ugyan, de megőrizte történeti-nemzeti kontinuitását és identitását kifejező állami jelképét. Szűcs Jenő így ír erről: *„a történeti folytonosságtudat olyan demonstratív, sőt, a maga sűrítettségében legbeszédesebb szimbóluma, mint az ország címer esetében egy teljes és tökéletes diszkontinuitás sugallatát szolgáló címer kreáltatott – ellentétben például Csehszlovákiával vagy Lengyelországgal. (…) Tény, hogy az ország címert – mint nemzeti szimbólumot – 1945 után módosítani kellett, de hogy halvány szimbólumelem sem maradt benne a történeti identitás kifejezésére, az már kiáltóan jellemző. Az új címer jutalomnak szánatott, hogy a nép olyan »újjászületettnek« érezze magát, mint a keresztény szimbolikában a keresztvíz után a* nova creatura. *Valójában egyben »büntetés« volt – a »bűnös népnek«".*[9] A helyzet 1956 után sem változott, a kádárista címer *„sem fejezi ki sem heraldikai összképében, sem a maga bármiféle »történeti« heraldikai elemet nélkülöző mivoltában az identitás folytonosságát."*[10]

A második világháború utáni, genetikai készlet módosulását okozó társadalmi nyomás ugyan viszonylag rövid idejű, de rendkívül erőteljes, szűnni nem akaróan állandósult, és leginkább a populáció magasabb státusú, a rassz eminenciáját hordozó elemeit érte – akár effektív likvidálásukkal, (el)üldözésükkel, megbélyegzésükkel, egzisztenciális ellehetetlenítésükkel, akár a folytonosan fenntartott és mortalitási-gyermekvállalási adatokban (is) megjelenő félelmekben, feszültségekben detektálható pszichés terhelésben mutatkozott meg: elsősorban az ő szaporodási esélyeikre hatott negatívan. (Ugyanennek a folyamatnak az aktuális aspektusa a több mint 500–600 ezer munkavállaló – a reproduktív kohorszok negyede! – egyelőre csak időleges távozása Nyugat-Európába, ahol a szülőképes korú magyar nők több gyermeknek adnak életet, mint a nyomasztó, fojtogató légkörű, állampolgárai millióit devizaadósság-csapdába ejtő, és/vagy rabszolgabéren dolgoztató, a tőke profitérdekeit maximálisan kiszolgáló „hazájukban" maradó nők. A fertilitási mutatókban 70–80%-os különbségek vannak a Londonban és a Budapesten élő magyar nők között, a Londonban élők javára.)

A hét évtizede különböző ideológiák (marxizmus-leninizmus, liberalizmus) és azokhoz variált uralmi berendezkedések mentén, de állandó célvektorokkal és hatalomszerkezetben üzemelő magyarországi rendszer diabolikus jellegét talán az bizonyítja leginkább, hogy az élet szentségének negligálása, az abortusz legalizálása, lényegében alanyi joggá tétele volt a legfontosabb tényező, amelyet a kommunista diktatúra és a liberális demokrácia – az államaik által kifejtett társadalmi nyomás elviselhetővé tétele érdekében – bevezetett és tart fenn mindmáig. A magyarság demográfiai katasztrófáját – amelynek egyértelmű jele, hogy a második világháború és főleg az 1990 után áttelepült határon túli magyarok közel félmilliós számával nem számolva a 2011-es népszámlálás során magát magyarnak valló népesség száma kisebb, mint nyolcvan évvel ezelőtt – nem az okozza, hogy 1981 óta körülbelül 1 millióval csökkent a népesség, hanem az, hogy 1981-ig nem növekedett olyan mértékben – mindössze 7–8%-kal –, mint az európai átlag, ami 40% volt, s mintegy negyven éven át a reprodukciós szint felett tartotta az európai népek születésszámait.

A magyarság népesedési folyamatainak nemzetközi összehasonlítására a történelmi, kulturális, vallási, politikai hasonlóság miatt legin-

[9] Szűcs Jenő: *A magyar nemzeti tudat kialakulása*. Budapest, 1997, Balassi Kiadó–JATE–Osiris, 355. o.
[10] Uo.

kább alkalmas lengyel, cseh, szlovák és horvát népesség aggregátuma az 1945-ben becsülhető 33–34 millió főről 1985-re összesen 56–57 millió főre duzzadt, mintegy 70%-kal nőtt, tehát a magyar népesség ugyanezen időszak alatti növekedését közel tízszeresen haladta meg. (Az USA államainak aggregált abortuszszabályai mellett 70–75%-os népességnövekedés történt volna hazánkban, ami azonos mértékű lenne a térség említett négy nemzetének összesített adatával.) A kihalási/kipusztulási folyamat pedig nem azért áll elő, mert 1990 óta az európai születésszámok alacsony átlagait produkálta a honi népesség, hanem azért, mert itt az állam – szemben Európa többi országával – az abortuszszabályokkal (azokat megelőzően, 1945 és 1954 között pedig az illegális abortuszok évi több tízezerre becsülhető számai feletti szemet hunyással) megakadályozta a *baby boom*ot, s ezzel a magyar rassz rezervoárjának, biológiai-szellemi készleteinek feltöltődését, kibővülését. Az az állam, amely módszeresen üldözte a „kulákokat", a „reakciósokat", nem üldözte a több százezer magzatot üzletszerűen, folytatólagosan bűncselekményt elkövetve elpusztító nőgyógyász kaszt tagjait. (Súlyos szakmai hiba vagy tudatos manipuláció „korszaknak" nevezni azt az időszakot – az úgynevezett Ratkó-korszakot –, amely mindössze 2,5 évig tartott; megbélyegezni, amely alatt az állam eleget tett az emberi élet védelmével kapcsolatos feladatainak, nem pedig azt a 70 évet, amely alatt nem tett eleget ezen kötelességének. Hasonlóképpen, az abortusztilalomra vonatkozó rendelkezések ellenére a reprodukciós szintet alig meghaladó, átlagosan 21–22 ezrelékes fertilitási mutatókkal jellemezhető 3–4 év születésszámait „népességrobbanásnak" vagy születési „hullámhegynek" nevezni, amikor szerte Európában és az USA-ban 28–35 ezrelékes fertilitási mutatókat produkáltak a háború után regenerálódó népek évtizedeken keresztül.) Milyen állam az, és kinek az állama, amelynek statisztikai hivatala pontos nyilvántartásokkal rendelkezik arról, hogy az 1956 nyarán hatályba léptetett rendelkezések hatására a megfogant életek felét elpusztították – ennek ellenére hatályban maradhatnak azok? Magyar lenne az az állam, amely egy kilenc–tízmilliós országban hetven év alatt 7–7,5 millió magzatot hagy megölni, közte 6–7 milliót törvényesített módon?

3.

Jelentős részben a magyar rassz fentebb vázolt tényezőkre visszavezethető hanyatlásával, a rassz leromlásával és rezervoárjának látványos szűkülésével, szűkítésével – mindenek előtt a kötelességtudattal rendelkező, áldozatvállalásra hajlandó, észben és erényben dús, kiemelkedő rassztulajdonságokat hordozó, történelmi vízióval és akarattal, teremtő erővel bíró elit (a Széchenyiek, Tiszák, Klebelsbergek, Prohászkák) hiányával és a „mélyállam" törzsi/ideológiai hálózatai korlátlan hatalmának leplezésére tökéletesen alkalmas, demokrácia-középszert uralomra juttató (kontra)szelekciós mechanizmusaival – magyarázható a magyarság elmúlt három évtizedének nyomasztó, végletes és végzetszerű sikertelensége, a rendszerváltozás rendszerének – a magyarság szempontjából – teljes kudarca, a nemzeti újjászületés, a magyar reneszánsz elmaradása. Az elmúlt három évtized ugyanis – szovjet megszállástól mentesen is – arról szólt, hogy a magyarság nem alakítója, nem alanya saját történelmének – vele csak megtörténik az –, hanem csupán tárgya, talapzata, melyen idegen erők szabadon működnek, és amelyen saját végzete, történelemből való kivezetése beteljesül. És ez – ma már – a nem is oly távoli jövő.

A népesedési folyamatok előreszámítása alapján jó közelítéssel rögzíthető: az újszülöttek körében 2050, a teljes népesség tekintetében pe-

dig 2080 körül a magyarságnak nevezett szaporodási közösség kisebbségbe kerül az országban. (Az elmúlt hatvanöt év alatt harmadára – 210 ezerről hozzávetőlegesen 70 ezerre – csökkent a magyar szaporodási közösséghez tartozó újszülöttek száma. Újabb hat évtized múlva kevesebb mint tizedannyi gyermek születhet, mint az ötvenes évek derekán.) Ez az időpont még korábban lesz, ha befejeződik az állítólagosan titkos megállapodásban rögzített, nyaranta lassan elviselhetetlen klímájú, túlnépesedett Izrael népessége félmilliós kvótájának – mint kötelező betelepítési kvótának – Magyarországra telepítése. Véget ér az a honfoglalás óta tartó 1200 éves időszak, amelynek során a magyar populáció mindvégig – a török korban is – dominálta a Kárpát-medence központi, alföldi-dombvidéki, trianoni Magyarországban politikai entitást nyert térségét. A század végére 4 millió alá csökkenő, elaggott, gyermekekkel már alig, félmilliónál is kevesebb szülőképes korú nővel rendelkező népesség várhatóan nem lesz képes az ország és az állam működésének fenntartására. Akkorra már szükségtelen és indokolatlan is lesz az állam és az ország „magyar" *imagó*jának meghagyása. (Összehasonlításul: hatvan év múlva körülbelül 400 ezer főre becsülhető a magyar populáción belül a szülőképes korú nők száma, ugyanakkor a prognosztizált 150 milliós török népességen belül ez 40 millió körül lesz. A nemzetek jövőjét leginkább meghatározó szegmensben a demográfiai szétfejlődés százszoros mértékű lehet a két testvéri rassz tekintetében a 20. század elejétől a 21. század végéig terjedő időszakban.) A következő, 2030-ig terjedő bő évtizedben távozni fog az életből az 1945 és 1957 között született közel 2 millió ember még életben lévő tagjainak nagy része. Az ezen időszakban helyükbe lépő, a magyar szaporodási közösségbe tartozó újszülöttek száma várhatóan nem éri el a 6–700 ezer főt, aminek hatására 7 millió alá zuhan a magyar populáció tagjainak száma. Mindennek fényében rendkívül figyelemre méltó, hogy a magát nemzetinek és keresztténynek maszkírozó kormány „babaváró támogatásról" szóló rendelete *ex lege* kirekeszti a kedvezményben részesíthetők közül a Ratkó-unokákat is magában foglaló, 1970 és 1979 között született, mintegy 700 ezer, az összes szülőképes korú magyar nő több mint harmadát kitevő korosztályokat. (Az okokat késői korok történészei sem tudják meg, tekintettel arra, hogy a kormány üléseiről nem készül jegyzőkönyv, csak úgynevezett emlékeztető.)

„Milyen állam az, és kinek az állama, amelynek statisztikai hivatala pontos nyilvántartásokkal rendelkezik arról, hogy az 1956 nyarán hatályba léptetett rendelkezések hatására a megfogant életek felét elpusztították – ennek ellenére hatályban maradhatnak azok? Magyar lenne az az állam, amely egy kilenc–tízmilliós országban hetven év alatt 7–7,5 millió magzatot hagy megölni, közte 6–7 milliót törvényesített módon?"

Ahogy korábban már jeleztük: a magyarságra nehezedő társadalmi nyomás nem változott, nem lett kisebb és nem lett könnyebben megszüntethető 1990 után, hanem csak a „technológiája" módosult. Nem enyhült, hanem – a társadalmi-történeti nyomással együtt járó erőforrás kivonás, az ország kifosztása, lerablása, erőforrásainak elprédálása, parazitálása nyomán – fokozódott a szocializmus évtizedeihez képest: megszűnt ugyanis a munka tőke általi kizsákmányolásának effektív ideológiai korlátja. A szocialista-államkapitalista és a magán-kapitalista rendszer közötti alapvető különbség csak a kizsákmányolást/kifosztást gátló ideológiai faktor megléte vagy hiánya tekintetében állt/áll fenn.

A kifosztás kifejezés használata azért indokolt, mert a folyamat több mint egyszerű eltulajdonítás – a javak elvétele ugyanis a társadalmi tudat manipulálásával párhuzamosan zajlik. (A „kifosztás" bűntettét meghatározó büntetőjogi tényállás is úgy szól, hogy *„Aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett – úgy vesz el mástól, hogy evégből lerészegíti…"*) A társadalmi tudat deformálása nélkül ilyen mértékű eltulajdonítás, erőforrás elvétel nem történhetett volna.

Az elmúlt három évtizedben az ország tőkeként üzemeltethető erőforrásainak döntő részét nem munkateljesítménnyel, szorgalommal, tehetséggel, alkotó energiával, tudással, hanem hatalmi-jogszabályi döntésekkel (például spontán és nem spontán privatizáció, a visszaélésszerű joggyakorlásra mandátumot adó kárpótlás, termelőszövetkezeti vagyonnevesítés, területi alapú támogatás és/vagy túlárazott közbeszerzéseken és más korrupciós technikákkal, adóparadicsomokra jellemző öröklési jogszabályokkal, kormányzati döntésekkel, kapcsolati/hálózati tőkével, üzleti csalárdsággal, mesterségesen nyomott bérköltség révén a történelemben példátlan kizsákmányolási ráták mellett keletkező extraprofittal) megszerző, a tőketulajdon hosszú távú háborítatlan működtetésében érdekelt kleptokrata tőkés-nagybirtokos-pénzügyi csoportok és az ország politikai-államigazgatási vezetését monopolizáló pártoligarchiák a közös bűnök lelki bilincseit az összeházasodások révén vérségi kötelékké, közös vérvonalakká, családi-kláni-dinasztikus hálózatokká alakító, illetve eleve ilyen hálózatokra épülő, gazdasági-politikai-pénzügyi szuperosztállyá váló társadalmi csoportok mintegy 40–50 ezer családba szerveződve a teljes népesség 2–3%-át tehetik ki, diszponálva mintegy 110–120 ezer milliárd forintnyi (melyből körülbelül 75–90 ezer milliárd adóparadicsomokban nyilvántartott,[11] további körülbelül 25–35 ezer milliárdnyi Magyarországon nyilvántartott) vagyon és pénzállomány felett, mely a magyarországi állampolgárok teljes nettó vagyonának hozzávetőlegesen 70–75%-a. A szuperosztályba 350–400 millió forint körüli vagyonnal/pénztömeggel lehet bekerülni, az átlagos vagyonok 1 milliárd körül szóródhatnak, míg a piramis csúcsán a több százmilliárdos vagyonelemek tulajdonosai vannak.

A vagyontömeg léptékének érzékeltetéséhez elegendő talán annyi, hogy a jóval több mint 100 ezer milliárd forintnyi aggregátumra évente mindössze 7–8% átlaghozamot valószínűsítve (közgazdasági axióma, hogy a nagyobb vagyonok nagyobb mértékben gyarapodnak, mint az átlagos vagy kisebb vagyonok), a keletkező vagyon- és jövedelemgyarapodás majdnem egyenlő a 4 millió magyarországi munkavállaló – benne bankvezetők, politikusok, médiajelenségek – teljes nettó bérjövedelmével, a központi költségvetés féléves bevételeivel vagy 6–7 évnyi nettó uniós forrással. A teljes vagyontömegből pedig négyszer lehetne kifizetni az ország aktuális bruttó államadósságát. (Megjegyzendő, hogy sem az állam szerveinek – MNB–KSH – adatbázisai, sem a fősodrú szociológia vagyon- és jövedelemszerkezetre vonatkozó elemzései nem reflektálnak arra a meglehetősen nagy jelentőségű társadalmi tényre, hogy a magyar állampolgárok nettó vagyonának hozzávetőlegesen fele külföldi nyilvántartásokban szerepel. Torzító módon kizárólag a Magyarországon nyilvántartott vagyon- és jövedelemtételeket veszik számításba, ha jelzik is, hogy a háztartások

[11] F. Szabó Emese: Döbbenetes mennyiségű pénz hagyta el Magyarországot. Online forrás: https://www.napi.hu/amp/magyar_gazdasag/dobbenetes_mennyisegu_penz_hagyta_el_magyarorszagot.554501.html. (Utoljára megtekintve: 2019. május 9.)

legnagyobb vagyonnal rendelkező 3–5%-a eleve nem szerepel a mintában. Mivel a rendelkezés jogát illetően nem lehet különbség a Belize-ben, a Kajmán-szigeteken, a Zürichben vagy a Mátészalkán vezetett bankszámlán nyilvántartott pénzeszközök/vagyonelemek között, indokolt a vagyonszerkezeti elemzést az állampolgárságilag magyar tulajdonosok teljes – vagy vélelmezhetően közel teljes – vagyoni aggregátumára kiterjeszteni.)

Az adatok nemzetközi összehasonlító analízise az alábbi eredményekhez vezet.

A társadalom legmódosabb 10%-a – 800 ezer felnőtt – által tulajdonolt vagyontömeget az összes vagyon 80%-ára becsüljük. Az összes vagyon két részből, mintegy 50 ezer milliárdnyi Magyarországon nyilvántartott, és legalább 75–90 ezer milliárdnyi külföldön, jellemzően adóparadicsomokban nyilvántartott vagyonokból tevődik össze. Feltételezzük, mert életszerűnek látszik, hogy az adóparadicsomokban kizárólag a legmódosabb decilis tagjai, azon belül is a „szuperosztály", azon belül pedig a leggazdagabb 1% tagjai rendelkeznek vagyonelemekkel. A felső decilis részesedése a teljes aggregátumból tehát körülbelül 125–140 ezer milliárd forint lehet, de e szociológiai csoporton belül rendkívül nagy különbségek mutatkoznak. Ha mindenki azonos értékű vagyonnal rendelkezne, egy főre 150–170 milliós vagyon esne. Mivel azonban e vagyoni réteg része az általunk „szuperosztálynak" hívott körülbelül 200 ezer felnőttet számláló csoport is, amely középértéken 105 ezer milliárdnyi vagyontömeget birtokolhat, személyenként tehát bő 500 milliónyit, a maradék 25–30 ezer milliárdnyi vagyonon kell osztoznia a többi, 600 ezer tulajdonosnak. A számtani művelet eredménye mindössze 40–50 milliós átlagvagyon per fő a legfelső decilis „szuperosztályba" nem tartozók számára. Ha nem a „szuperosztály" egészét, hanem csak a leggazdagabb 1% vagyonát különítjük el a többi 9%-tól, akkor mintegy bő 700 ezernyi felnőttre durván 40 ezer milliárdnyi vagyontömeg esik, egy személyre tehát mintegy 60 milliónyi.

Ha a leggazdagabb 1% vagyonát akarjuk összehasonlítani a társadalom egészének vagyonával, azzal a hipotézissel élünk, hogy a „szuperosztály" módosabb része (rájuk jellemző, hogy a vagyonuk zöme adóparadicsomokban, virtuális terekben van) 80 ezer fő (a 8 millió felnőtt 1%-a), amely személyenként átlagosan bő 1 milliárd összegű vagyont birtokol, akkor 85–100 ezer milliárdnyi vagyont kell viszonyítani a teljes populáció 170 ezer milliárd forintra becsült összes nettó vagyonához. Az arány durva közelítéssel 55%, míg Európában ez az érték 2010-ben 25%, az USA-ban 35%.[12] Thomas Piketty grafikonjából az is kiderül, hogy Európában 1920-ban volt hozzávetőlegesen akkora a leggazdagabb 1% részesedése a teljes vagyonból, mint amekkora a mai Magyarországra jellemző, az USA-ban ez az érték pedig még akkor is csak 43% volt. A szabadversenyes (vad)kapitalizmus évszázada (1810–1910) nem idézett elő akkora egyenlőtlenségeket az USA vagyonszerkezetében, vagy alig nagyobbat idézett elő Nyugat-Európában, mint amekkorát a rendszerváltás utáni magyarországi kapitalizmus három évtized alatt produkált! A magyarországi állam azonban nemcsak lehetővé tette ezeknek az irgalmatlanul nagy egyenlőtlenségeknek a megszületését, hanem a továbbélésük érdekében is szorgosan bábáskodik. Jól jelzi ezt, hogy az Országgyűlés – a pártok nagy egyetértése közepette – már egy évtizede eltörölte az örökhagyó egyenesági

[12] Thomas Piketty: *A tőke a 21. században*. Budapest, 2015, Kossuth Kiadó, 371. o.

rokonainak öröklési illetékét, melyet figyelemre méltó nyelvi leleménnyel „haláladónak" tituláltak. Azt az állami bevételt, amelyről Piketty azt írja: *„a progresszív örökösödési adó hosszú távon nagyon jelentősen csökkentheti a felső centilis részarányát az összvagyonban (…) (A)z örökösödés esetében a legmagasabb adókulcs Németországban 15–20%, míg Franciaországban 30–40%."*[13] Az eddig is szerény mértékű és nem progresszív egyenesági örökösöket sújtó öröklési illeték eltörlésével az állam tovább növelte – mert teljes mértékben átörökölhetővé tette – a brutális mértékű egyenlőtlenségeket, lemondva ugyanakkor évente több száz milliárd forintos állami bevételről.

„A népesedési folyamatok előreszámítása alapján jó közelítéssel rögzíthető: az újszülöttek körében 2050, a teljes népesség tekintetében pedig 2080 körül a magyarságnak nevezett szaporodási közösség kisebbségbe kerül az országban."

A magyar társadalom elképesztő erejű és intenzitású kifosztását mutatja az is, hogy rendkívül szerény értékről indulva (a '80-as években lakás, kocsi, nyaraló volt az úgynevezett egzisztencia) harminc év alatt a leggazdagabb 1% vagyona körülbelül 3 évnyi nemzeti jövedelem értékével lett azonos, ami hozzávetőlegesen olyan szélsőséges vagyonkoncentráció, mint ami a modern történelem eleddig legegyenlőtlenebb társadalmát, az első világháború előtti brit társadalmat jellemezte, úgy, hogy a brit legfelső centilis nemcsak saját társadalmát, de a fél világra kiterjedő gyarmatbirodalmát is prédálhatta és parazitálhatta három évszázadon keresztül. (Talán nem becsüljük túlságosan alul a nemzeti jövedelem arányát, ha a GDP aktuális értékének 70–75%-ában határozzuk meg, figyelemmel arra, hogy a honi gazdaságot a külföldi tőke dominálja a gazdaság szinte minden szektorában.)

Mivel a leggazdagabb 1%-ba tartozó személyekre kalkulált vagyon összesen legalább 85–100 ezer milliárd forint lehet (aminek túlnyomó része az adóparadicsomokban, magyar állampolgárságú ügyfelek számláin, 2010 körül körülbelül 250 milliárd USD – aktuális árfolyamon számolva, megnövelve a pénz időleges befektetésének, megforgatásának azóta visszaáramló eredményével), a 8 millió felnőttre eső teljes nettó vagyon pedig 170 ezer milliárd forintnyi, a teljes felnőtt populáció egy tagjára eső vagyon körülbelül 20–22 millió forintban becsülhető, melynek közel hatvanszorosa a legfelső centilis 1 tagjára eső bő 1 milliárd forint. Ha azonban a 99%-nyi népességre eső 70 ezer milliárdnyi vagyon egy főre eső részét nézzük és azt 8–9 millió forintra számoljuk, a legfelső 1% egy vagyonbirtokosra eső vagyona ennek legalább 100–120 szorosa. A társadalmi minimum – medián jövedelem 60% (módszertanilag aggályos lehet e mutatóval számolni, hiszen csak a honi jövedelmekkel kalkulál) – alatt élő 4–4,5 milliós populáció egy felnőtt tagjára eső maximum 3–5 milliósra becsülhető vagyon 250–350 szorosa a leggazdagabb 1% egy felnőtt tagjának a vagyona.

A *„tűhegy szerkezetű társadalom"* (Vass Csaba) hegye a leggazdagabb 1 ezrelék vagyoni pozíciójában kulminál. Ha ökölszabályként alkalmazzuk azt a feltevést, hogy a legfelső decilis összes vagyona a teljes népesség vagyonának körülbelül 75–80%-a, és a legfelső centilis vagyona is a legfelső decilis összesített vagyonának hozzávetőlegesen 75–80%-a, talán feltehetjük, hogy a leggazdagabb 1 ezrelék vagyona is 75–80%-a a legfelső centilis összes vagyonának. Ebben az esetben legalább 65–75 ezer milliárd forint körüli vagyontömeget kapunk, amelyet elosztva

[13] Uo. 396–397. o.

8000 felnőttel 8–9 milliárd forintnyi középérték lesz az eredmény. Ez a vagyontömeg közel hétszázszorosa lehet a társadalom leggazdagabb ezrelékhez nem tartozó, maradék részének egy tagjára eső, 12 millió forintra számolt átlagos vagyonnak, és kettőezerszerese a társadalom szegényebb felének egy felnőtt tagjára eső eső 3–4 milliós vagyonnak. (Fontos megjegyezni, hogy e „gyarmati" vagyonszerkezet által feltárhatónál is nagyságrendekkel nagyobb egyenlőtlenségeket lehetne kimutatni, ha az elemzés a tőkejavak – vagy ha módszertanilag megoldható lenne: a társadalmi hatalom – eloszlására fókuszálhatna. Abból ugyanis már nem egy „gyarmati", hanem szociológiai értelemben vett „bér/adós–rabszolgatartó" társadalom kontúrjai rajzolódnának ki. Ilyen statisztikai adatbázisról azonban nincsen tudomásunk.)

Az elmúlt harminc-harmincöt évben megszerzett hatalmas zsákmány a gátlástalan, erkölcsi normákat nem ismerő, prédáló-parazitáló, magyar rassztól idegen, leigázó-hódoltató, diabolikus attitűd győzelme a szorgalom, tehetség, munka, becsület és teljesítőképesség, a polgári-keresztényi erkölcs, *nota bene* a magyar rassz felett.

A feudális korok magyar és magyarrá lett horvát, román, német, szerb, tót nemességével ellentétben – amely a tradicionális-szakrális rend meghatározó tényezőjeként évszázadokon keresztül a jogok és kötelességek méltányos megoszlásán alapuló társadalmi és jogrendszert tartott fenn, melyben saját maga a kötelesség *éthosz*ával megemelt rasszát áldozta százezres nagyságban a honvédő háborúkban és a szabadságharcokban, és ahol a kötelesség teljesítéséhez rendelt jogosultságok pusztán a kötelességek hatékony teljesítésének feltételeit teremtették meg – a mai kor új uralkodó osztálya a zsákmányolt-parazitált vagyon mellé jogokat (előjogokat, privilegizált jogi státust) vindikál és épít – saját magát nemcsak lakóparkok betonfalával, kameráival és testőrségével, de az állam jogi szabályaival, jogalkotási és erőszak-monopóliumával is védelmezve –, miközben a kötelességeket magától távol tartva, saját politikai döntéseinek kockázatait és mellékhatásait módszeresen teríti szét a társadalom többi részére. (Összehasonlításként: ha a horvát állam jogalkalmazói döntéseinek megfelelő állami döntések születtek volna Magyarországon, a devizaadósok mintegy 5000 milliárd forinttal kedvezőbb egyenleggel zárhatták volna a törlesztést. Ez az összeg itt a bankok és a banki viszontbiztosítók számára extraprofitot jelentett, miközben a devizaügyletekkel – modern kori pénzügyi terrorizmussal – letarolták a magyar alsó-középosztályt, amely elveszítette generációk munkájával felhalmozott vagyonának legalább a negyedét/harmadát. Az öngyilkos adósok száma ezrekben, a tönkrement családoké százezrekben mérhető. A Nemzeti Együttműködés Rendszere azonban inkább működött együtt a nemzetközi banktőkével, mint a magyar adósokkal. Szamuely és a Lenin-fiúk, majd Péter Gábor terrorjának kevesebb áldozata volt, mint e modern kori, „adósmentésnek".)

Az egyre zártabb, a magyar populációtól elidegenedett, idejének nagy részét Ausztrália, Bali, Thaiföld, Dubai, Izrael, Mauritius, Florida, Maldív-szigetek napfényes tájain töltő „szuperosztály", és a tőkejavaktól megfosztott, csak munkaerejével és a létezés vegetatív szintjét lehetővé tevő materiális és szellemi erőforrásokkal rendelkező pária (gyarmati) társadalom között – bár az elképesztő tőke/vagyon- és jövedelemkülönbségek indokolnák – nem valószínű konfliktus. Bármekkora is legyen a társadalmi nyomás, a parlamenti demokrácia és a társadalmi nyilvánosság jól bejáratott mechanizmusai megfelelően moderálják a társadalom ellenállását. Vagy ahogyan Hamvas fogalmaz „A tettes"

című esszéjében: „*Channan mesteri tudása a lélek temperatúrájának óvatos lehűtése (…) Channan a próféta ellenpólusa (…) mindig és minden körülmények között ragaszkodott a »békéhez« – az ő békéjéhez, ahol minden óvatosan le van takarva és nem szabad beszélni arról, ami a takaró alatt van. Channan érti egyedül, hogyan lehet megadni a szabadságot mindenkinek, de elvenni az alkalmat arra, hogy a szabadságot gyakorolni lehessen*". Ez az emberi közösség – inkább atomizált halmaz – már egyébként sem rendelkezik „elittel", önszerveződésre képes, kötelességet, tudást és bátorságot hordozó társadalmi csoportokkal: népi értelmiséggel, hazafias érzelmű tisztikarral, élő egyházakkal, nagy létszámú fiatal korosztályokkal.

Az elmúlt harminc év tanúsága szerint a magyarság képtelenné vált egy méltányosabb erőforrás eloszlás/megosztás kivívására. A nemes magyar nemzet: pária, behódoló. Már hőkölő harcokra – sőt „*búsan átkozásra*" is – alkalmatlan, egymás mellett élő három-négy társadalomra szakadt. Hét évtized alatt populációvá vált, a magyar rassztól idegen eszmék által programozott, aljassággal átitatott, diabolizált államának nyomása által.

4.

A második világháború utáni időszak látszólag rendkívül különböző, mégis egységes hatalomszervezési képlet szerint zajló magyarországi történelme három, jól elkülöníthető szakaszra osztható.

Az első periódusban, 1945 és 1962 között, az állam által generált társadalmi nyomás a magyar múlt erőinek megsemmisítésére, a magyar társadalom hagyományait hordozó intézmények (egyházak, tisztikar, csendőrség, hivatásrendek) és a társadalmi osztályok (birtokos rétegek, parasztság, kisipar) fölszámolására, erőforrásaitól való megfosztására irányult.

A második időszak, 1956-tól, a magyar szaporodási közösség szándékos gátolásáról, 6–7 millió magzat „törvényes" elpusztításáról, a populációméret mesterséges lecsökkentéséről, a szeretetáramlás (kötődés) blokkolásáról, a szelekció akadályozásáról, a magyar jövő elvételéről szólt.

A harmadik korszak több mint harminc éve tart, és a magyar társadalom körmönfont, módszeres kifosztásával, anyagi erőforrásainak bitorlásával, tőkejavai feletti uralom megszerzésével jellemezhető. (Az ország '70-es évek elejétől tartó eladósítása a folyamat meghatározó része, előjátéka volt, az állami-szövetkezeti vagyonelemek magántulajdonba kerülését akadályozó ideológia korában ez volt az adekvát „narratíva", az adekvát kifosztási technika, amely eleddig 50–60 ezer milliárdban forintosítható erőforrást vont ki az országból, úgy, hogy a fennálló államadósság összege közelít a 30 ezer milliárd forinthoz. Egy felnőtt személyre tehát összesen és átlagosan 10 millió forint körüli már visszafizetett és még fennálló adósság esik.)

Az elmúlt hét évtized térségi történelmében, a szovjetizált országokban ugyan egységesen érvényesült a világháborút megelőző korok hatalmi viszonyait hordozó társadalmi csoportok megsemmisítésére/visszaszorítására irányuló törekvés (még ha az elűzött németség területeire telepített, ezért rendkívül erős alkupozícióval rendelkező lengyel parasztság sikeresen állt is ellen a kolhozrendszernek), ám a magzatölés engedélyezésében, majd a rendszerváltást követően a társadalom többségének a tőkejavakhoz való hozzáférése akadályozásában, a magyarság méltányos és normatív vagyonhozzájutásának meggátlásában (lásd privatizáció, kárpótlási szabályok reprivatizáció helyett, földtörvény), illetve a tőkejavaktól való megfosztásban (lásd termelőszövetkezeti vagyonnevesítés) megnyilvánuló politikai döntések a többi szocialista illetve posztszovjet országhoz képest kivételesnek,

egyedülállónak és extrém mértékűnek mutatják a magyarságra nehezedő, az állam által generált és közvetített társadalmi nyomást.

A magyarság gyötrötté-űzötté lett saját országában, egy nehezen felismerhető, magát „magyarnak" maszkírozó, imaginált és beazonosíthatóságának megakadályozása érdekében folyamatosan mutálódó, állandóan alakot változtató, diabolikus gyökerű „mélyállam" rejtett hálózatainak foglyává és áldozatává vált.

A három időszak közös jellemzője a társadalmi nyomás extrém ereje, mértéktelensége, a konszolidációs-nyugalmi időszakok teljes hiánya és a természeti-táji ökológiai rendszerre is átsugárzó hatása. Légi felvételeken tökéletesen megkülönböztethető a magyarországi táj az osztrák, szlovén, horvát, bácskai, bánáti, partiumi tájaktól, kicsit messzebb, a lengyelek vagy bajorok földjeitől. A magyarországi nagybirtokrendszerre jellemző koncentrált, nagytáblás, monokultúrás szántóföldi földhasználat a szomszédos országok kisparcellás, családi gazdaságokon alapuló, természetközeli agrárrendszereivel ellentétben nemcsak a vidéki-falusi társadalmakat pusztítja el, de magát a termőtalajt is erodálja és az ökológiai rendszert is tönkreteszi. A magyarság és a magyar föld, mintha közös sorsban osztoznának. Mindkettő pusztul. Andrásfalvy Bertalan így fogalmaz: *„Szálljunk képzeletben magasan e föld fölé, és próbáljuk ismereteink alapján magyarázni és értelmezni a látottakat (…). Különösen az idősebbek számára szokatlan és feltűnő a hatalmas kiterjedésű művelt táblák látványa, melyeket nem szakítanak, nem osztanak meg a dűlőutak és az azokat szegélyező fák és bokrok sora (…). A széles határban sem embert, sem háziállatot nem látni sehol (…). A földnagybirtok ilyen nyomasztó túlsúlya ismeretlen a magyar történelemben, és a világban is csak az egykori gyarmatokon alakult ki (…). A tájképre figyelő embernek az is feltűnik, hogy egy-egy zápor után mennyi mély árkot vág a lezúduló víz a vetésekben, szántásokban (…), csak sejtjük, hány ezer tonna termékeny humusz siet a Fekete-tengerbe (…). Ott pusztul a természeti környezet, ahol előtte megromlott ember és ember közt a méltányos kapcsolat, a szeretet."*[14]

A magyarokat (Esterházynál a *„magyarodat"* – mint a „kutyádat") így gondozta-bontotta szét, vágta vissza, törte-zúzta, használta, az államot különböző, ideológiákkal – marxizmussal, liberalizmussal, konzervativizmussal, illiberalizmussal, genderizmussal, kerszténydemokráciával – programozó, diabolizáló, a földet és az embert nem megszentelő, hanem megrontó, züllesztő, *„parfőmös"*, gyökértelen-parvenü rassz, amelynek kezében – írja Hamvas Béla 1946 tavaszán, mintegy megelőlegezve a jövendőt – *„válik a politika a* par excellence *»becstelenség gyakorlatává« – a gonoszság gyakorlatává –, az antikrisztusi módszerré: a hűvös, józan hazug, álnok, becstelen, hitvány, parfőmös, udvarias, halk, előkelő kegyetlenség módszerévé".*[15]

A hét évtized társadalmi nyomása alatt legyengült, biológiai, lelki és erkölcsi erejében megfogyatkozott, tájai harmóniáját, a férfijai bátorságát, leányai szépségét is elveszítő magyarság újabb hetven évet már valószínűleg nem fog kibírni, és a 21. század végére – mint nemzeti közösség – meg fog szűnni, fel fog bomlani. (Rendkívül érdekes együttállás, hogy a szakirodalom a magyarországi talajok termőképességének megszűnését az évszázad végére becsüli, arra az időre, amikorra a magyarok végleg ter-

[14] Andásfalvy Bertalan: *Magyarország földjének és népének jelene, múltja és jövője. A magyar föld sorsa*. Budapest, 2014, Agroinform Kiadó, 15–20. o.

[15] Hamvas Béla: A tettes. *Magyar Hüperión* (Budapest) VI. évf. (2018) 1. sz. (tavasz) 53. o.

méketlenné válva, kisebbségbe kerülnek ezen a földön. Mintha a természet nem akarná szolgálni az új népet, a másfajta rajt, akik másként ejtik a szót és a fejükön másként tapad a haj.)

Az *Ördögmalom* garatai közé került, e határhelyzetre melankóliával rezonáló, már kora gyermekkoruktól József Attila-i tekintetű magyarokra nem vár tehát nagy jövendő:

„Zakatol, zúg az ördögmalom
azt zúzza, mi már csak ócska lom.
Becsület, hűség, hit, honszerelem
fut le garatján őrült-sebesen.
Rohanó malomkő forgó tánca
morzsolja, marja vadul hahotázva:
a derce patakban omol már
s boldogan zsákol a fekete molnár".[16]

A *„fekete molnár"* boldogsága azonban mégsem lehet teljes, mert *„az ember semmiféle idegen földet nem bitorolhat, mert ott idegen ősök szellemei élnek, és így az újszülöttekben idegen ősök szellemei öltenek testet (…). Az idegen föld asszimilálja hódítóit"*, s aki *„hű marad a földhöz, az maradandó. Az eltávolodás a tudattalantól és ezzel a történeti meghatározottságtól, egyértelmű a gyökértelenséggel. Ez a veszély fenyegeti azt, aki idegen földet hódít meg, de magát az egyént is, ha valamely »izmus« jelentette egyoldalúság következtében elveszíti az összefüggést lényének sötét, anyai, földszerű ősokával."*[17]

További felhasznált irodalom

Andorka Rudolf: *Gyermekszám a fejlett országokban*. Budapest, 1987, Gondolat Kiadó.
Davotoğlu, Ahmet: *Stratégiai mélység*. Budapest, 2016, Antall József Tudásközpont.
Gergely Jenő: *Prohászka Ottokár, „a Napbaöltözött ember"*. Budapest, 1994, Gondolat Kiadó.
Guénon, René: *A modern világ válsága*. Debrecen, 2008, Kvintesszencia Kiadó.
Henkey Gyula: *Őseink nyomában. A magyarság etnikai embertani képe*. Budapest, 1993, Magyarság és Európa Kiadó.
Joó Tibor: *A magyar nemzeteszme*. Szeged, 1990, Universum Kiadó.
Kolosi Tamás – Fábián Zoltán: Vagyoneloszlás Magyarországon. *Társadalmi riport* (Budapest) 2016 (Tárki) 98–112. o.
Nagy Miklós Mihály: *Magyarország az első világháborúban*. Budapest, 2014, Kárpátia Stúdió.
Oláh Miklós: *Hungária*. Budapest, 1985, Magvető Könyvkiadó.
Rónai András: *Fejezetek a politikai földrajzból*. Pomáz, 2013, Kráter Műhely Egyesület.
Szabó A. Ferenc: *Társadalom, népesedés politika*. Budapest, 1990, Magvető Könyvkiadó.
Szabó József: *Devizahitel. Tisztelt Ügyészség…* H. n., 2016, Szabó J.
Szekér Nóra: *Titkos Társaság. A Magyar Testvéri Közösség története*. Budapest, 2017, Jaffa Kiadó.
Szekfű Gyula: *Három nemzedék és ami utána következik*. Budapest, 1989, ÁKV–Mæcenas.
Tanka Endre: Földrablások a nemzetközi térben. A globális tőke új világrendjének pillérei. *Magyar Hüperón* (Budapest) VI. évf. (2018) 2. sz. (tél) 130–148. o.
Tormay Cécile: *Bujdosó könyv*. Szeged, 2009, Lazi Könyvkiadó.
Varga József: *Bűnös nemzet vagy kényszerű csatlós. Adalékok Magyarország és a Duna medence kortörténetéhez*. I–II. köt. Veszprém, 1991–1992, Varga József.
Dr. Vass Csaba: A fenntarthatóságról. *Turán* (Gödöllő) XIV. (XLI.) évf. (2011) 1. sz.
Dr. Vecseklőy József: *Nemzetgyilkossági kísérlet. Trianon*. Lakitelek, 1993, Antológia Kiadó.

[16] Vargha Gyula: *Ördögmalom*. Idézi Gróf Klebelsberg Kunó. In *Tudomány, kultúra, politika. Gróf Klebelsberg Kunó válogatott beszédei és írásai (1917–1932)*. Budapest, 1990, Európa Könyvkiadó, 96–97. o.

[17] Carl Gustav Jung: *Föld és lélek*. Budapest, 1995, Kossuth Kiadó, 41–43. o.